

Arrest

nr. 67 726 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat K. HENDRICKX, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 24 september 1978 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny.

In 2004 trad uw zus in het huwelijk met N-M. A. (...). Ongeveer een maand na dit huwelijk verdween N.M. (...) spoorloos en tot op heden heeft u nog steeds geen nieuws over hem.

Als gevolg van zijn verdwijning kreeg niet enkel uw zus, maar ook de rest van jullie familie problemen. Zelf werd u in december 2004 samen met uw jongste broer aangehouden toen jullie naar de centrale markt in Grozny gingen. Plots werd er een zak over jullie hoofd getrokken, waarna jullie met een wagen werden overgebracht naar een onbekende plaats, waar jullie elk afzonderlijk opgesloten werden. Zelf

kwam u na 2 weken vrij, mede door toedoen van uw oom. U werd met een wagen naar de rand van de stad gebracht, waar u zonder enige uitleg vrijgelaten werd.

Toen u na uw vrijlating naar huis terugkeerde, was de rest van uw gezin, meer bepaald uw moeder, zus en twee broers, vertrokken, al had u geen idee waarheen. Zelf verbleef u nog 2 dagen bij de oom die uw vrijlating bewerkstelligd had en vertrok daarna richting Rusland, waar u zich in de regio Tyumen ging vestigen en sinds 2005 ook een vaste registratie had.

Toen u in de loop van 2005 naar Grozny wilde gaan, werd u ter hoogte van een controlepost in Naltsjik (in Kabardino-Balkarië) tegengehouden door de verkeerspolitie. De verkeerspolitie controleerde uw documenten en vroeg u vervolgens even te wachten. Kort daarna kwam een wagen met gemaskerde politieagenten aangereden. Ze geboden u in de wagen plaats te nemen, waarna u overgebracht werd naar een onbekend gebouw. Daar werd u gedurende 4 uur vastgehouden alvorens u uw documenten terugkreeg en u opnieuw naar uw auto gebracht werd.

Begin 2006 ging u in Noyabrsk (Rusland, regio Tyumen) samenwonen met uw vrouw, O.T. (...) (O.V. 6.770.247), met wie u op 8 februari 2008 ook officieel huwde.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Rusland hebt verlaten omwille van het nationalisme en de xenofobie die er heersen.

Zelf werd u hier een eerste keer mee geconfronteerd eind december 2009. Op 29 of 30 december 2009 kwam u met de wagen van de winkel naar huis terug, toen u door een groepje jongeren werd aangevallen. Terwijl u uw koffer aan het uitladen was, liepen deze jongeren voorbij en begonnen tegen u te roepen en u uit te lachen omwille van uw kaukasische origine. Toen u hierop reageerde, vielen ze u aan. Ze sloegen u zo hard in elkaar dat u na enkele minuten het bewustzijn verloor. Toen u terug bijkwam, waren uw aanvallers reeds verdwenen en stond de politie naast u. U vertelde de politie wat er gebeurd was, maar de agenten konden weinig doen omdat uw aanvallers weggevlucht waren. Uiteindelijk hield u aan dit incident verschillende blauwe plekken en een gebroken tand over.

In augustus of september 2010 keerde u naar Grozny terug om informatie in te winnen over uw familie die in 2004 vertrokken was.

Tijdens de tweede dag van uw verblijf in Grozny werd u op straat tegengehouden door enkele gemaskerde mannen. Ze dwongen u in een auto te stappen en brachten u naar een Russische begraafplaats aan de rand van de stad. Onderweg vroegen ze u naar uw identiteit en uw bedoelingen en u beantwoordde hun vragen. Vervolgens richtten ze een wapen op u en bevalen u uit te stappen. Ze dreigden er tevens mee u ernstige problemen te bezorgen indien u ooit nog zou terugkeren. In november 2010 werd u opnieuw lastiggevalen toen u samen met uw gezin aan het wandelen was. U stond buiten met de kinderen te wachten terwijl uw vrouw een winkel binnenging, toen plots een groepje skinheads passeerde. Ze begonnen u te beledigen omwille van uw etnische origine en riepen dat u hun land moest verlaten. U diende hen van antwoord, waarna u samen met uw kinderen en uw vrouw, die net als enkele andere mensen naar buiten gelopen was, vertrok. Terwijl jullie naar huis stapten, passeerde er een politiewagen. Hij hield even halt en de inzittende agenten vroegen of alles in orde was. U weigerde echter te reageren, waarop de politiewagen terug verder reed.

Enkele dagen later werd uw wagen vernield. De ruiten waren ingeslagen en de banden kapot gestoken. Er stonden ook scheldwoorden op geschreven die te maken hadden met uw origine. Vier dagen na dit incident trok u met uw gezin in bij uw schoonmoeder, waar u nog ruim een maand verbleef, vooraleer u opnieuw naar uw huis terugkeerde.

U verliet Rusland uiteindelijk op 12 februari 2011. Vanuit Noyabrsk reisde u samen met uw gezin met de trein naar Moskou. Daar stopten jullie een wagen die jullie naar Kiev (Oekraïne) bracht, waar jullie aankwamen in de ochtend van 16 februari 2011. Uw vrouw en kinderen reisden nog diezelfde dag met een minibus voort naar België. Zelf huurde u nog gedurende 4 dagen een appartement alvorens u op 20 februari 2011 uw gezin met een andere minibus achterna reisde. U bereikte België op 22 februari 2011.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u Rusland hebt verlaten omdat u er geconfronteerd werd met racistische aanvallen. Zo werd u tot twee maal toe het slachtoffer van fysiek geweld omwille van uw etnische origine en werd ook uw auto om deze reden vernield.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo werd een groot aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

U verklaarde namelijk dat u in december 2009 in Noyabrsk door een groepje jongeren in elkaar geslagen werd, waardoor u verschillende blauwe plekken opliep en ook een tand verloor. Omwille van deze verwondingen werd aan u voorgesteld om een ambulance te bellen, maar u weigerde dit omdat u zich beledigd en vernederd voelde. Later ging u wel naar de tandarts (CGVS, p. 12-13). Uw vrouw daarentegen vertelde dat de dokter die dag werd opgeroepen om u de eerste medische zorgen toe te dienen en u later naar het ziekenhuis ging (CGVS vrouw, p. 9).

Toen zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, reageerde ze dat er die dag weldegelijk een ambulance langskwam en u thuis onderzocht werd. De volgende dag ging u dan naar de dokter in het ziekenhuis omwille van uw tand (CGVS vrouw, p. 11).

Ongeacht het feit of u omwille van uw tandprobleem een dokter of een tandarts raadpleegde en u dit al dan niet in het ziekenhuis deed, heft deze verklaring de tegenstrijdigheid niet volledig op. Er blijft immers een belangrijke inconsistentie bestaan aangaande de komst van de ambulance.

Voorts gaf u aan dat u in november 2010 opnieuw lastiggevalen werd omwille van uw etnische origine. Een groepje skinheads passeerde toen u samen met uw kinderen op straat stond te wachten op uw vrouw, die net een winkel binnengegaan was. De skinheads begonnen u te beledigen omwille van uw origine en riepen dat u hun land moest verlaten. U diende hen van antwoord en liep vervolgens snel naar huis samen met uw vrouw, die net de winkel uit kwam lopen, en uw kinderen (CGVS, p. 11-12). Uw vrouw zei nochtans dat de jongemannen u sloegen op het moment dat ze uit de winkel kwam en de andere klanten jullie uit elkaar moesten halen (CGVS vrouw, p. 10).

Toen ze op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, repliceerde ze dat ze zag hoe u geslagen werd toen ze naar buiten kwam. Ze vervolgde dat ze opnieuw de winkel binnenging om hulp te vragen en vervolgens snel naar jullie kinderen toeliep. Hierop zouden de andere klanten ook naar buiten gekomen zijn en trokken u en uw aanvallers uit elkaar. Uw vrouw hielp u opstaan, waarna jullie zo snel mogelijk met de kinderen naar huis liepen (CGVS vrouw, p. 11).

Toen uw vrouw daarna gevraagd werd naar een verklaring voor deze discrepantie in jullie verklaringen, antwoordde ze enkel dat u niet gezegd kon hebben dat u enkel beledigd werd. Toen haar vervolgens bevestigd werd dat u dit weldegelijk gezegd had, herhaalde ze nogmaals dat dit niet kon omdat het echt gebeurd was (CGVS vrouw, p. 12).

Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet van de baan. U stelde bovendien dat u naliel klacht in te dienen bij de politie omwille van dit incident omdat er net na het incident, op het moment dat u samen met uw gezin naar huis liep, een politiewagen passeerde, die stopte om te vragen of alles in orde was. Deze wagen reed echter gewoon verder omdat u niet antwoordde (CGVS, p. 13). Uw vrouw vermeldde echter dat deze politiewagen een eindje verderop geparkeerd stond, waar hij ook de hele tijd bleef staan (CGVS vrouw, p. 10 en 11).

Toen uw vrouw op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, zei ze enkel dat uw verklaringen niet klopten (CGVS vrouw, p. 11). Toen haar vervolgens naar een verklaring gevraagd werd, zei ze dat u niet gezegd kon hebben dat de patrouillewagen voorbijreed omdat dat niet het geval was.

Deze verklaring ontkracht de tegenstrijdigheid echter niet.

Daarnaast is er nog sprake van een tegenstrijdigheid met betrekking tot de problemen waarvan u omwille van uw etnische origine slachtoffer was.

U haalde immers slechts 2 incidenten in Noyabrsk aan, terwijl uw vrouw vertelde dat u omwille van uw kaukasische origine sinds 2005 herhaaldelijk door de politie lastiggevalen, gecontroleerd en ondervraagd werd telkens er in de buurt een incident plaatsvond (CGVS, p. 9).

Toen uw vrouw geconfronteerd werd met het feit dat u hierover niets verteld had, antwoordde ze dat u gewoon naar de politieafdeling gebracht werd voor een ondervraging die ongeveer een uurtje duurde. De vragen die men u stelde, hadden betrekking op uw bezigheden en uw verblijfplaats. Toen haar daarna gevraagd werd naar een verklaring voor het feit dat u hierover niets verteld had, repliceerde ze enkel dat dit niet mogelijk was. Ze voegde er nog aan toe dat ze een aantal keer aanwezig was toen u meegenomen werd en het weldegelijk gebeurd was. Nadat haar uiteindelijk duidelijk gemaakt werd dat haar enkel werd gevraagd om een reden waarom u geen melding gemaakt had van deze feiten, zei ze uitsluitend dat ze hiervoor geen reden kon geven (CGVS vrouw, p. 12).

Bijgevolg blijft er op dit punt een belangrijke discrepantie bestaan tussen jullie verklaringen, aangezien u uitdrukkelijk aangaf dat u buiten de twee incidenten die u zelf vermeld had niet lastiggevalen werd (CGVS, p. 13).

Tot slot werd ook nog een opvallende ongerijmdheid vastgesteld aangaande uw relatie met uw vrouw. Zo verklaarde u dat u uw vrouw leerde kennen in november 2005 en jullie begin 2006 gingen samenwonen (CGVS, p. 5), terwijl uw vrouw aangaf dat jullie reeds in 2005 gingen samenwonen (CGVS vrouw, p. 9).

Door al deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort samen met dat van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen afgenomen werd door de persoon die u naar hier bracht, aangezien dat een noodzakelijke voorwaarde voor de reis was (CGVS, p. 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u geen idee had wat hij met die paspoorten kon doen (CGVS, p. 8).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, uw huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. In dit verband moet tevens opgemerkt worden dat de persoon die u naar hier bracht jullie merkwaardig genoeg wel een kopie bezorgde van de geboorteaktes van jullie kinderen, zoals blijkt uit de verklaringen van uw vrouw (CGVS vrouw p. 6), maar niet van jullie binnenlands Russisch paspoort, tenzij jullie ook deze kopieën zouden achterhouden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

U slaagde er verder evenmin in om de Belgische asielinstanties enig tastbaar bewijs voor te leggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde immers dat u in december 2009 in Noyabrsk door een groepje jongeren uitgelachen en in elkaar geslagen werd omwille van uw kaukasische origine (CGVS, p. 12). U hield hier niet enkel blauwe plekken, maar ook een gebroken tand aan over (CGVS, p. 13). U weigerde een ambulance te laten komen, maar bezocht later zelf wel een tandarts (CGVS, p. 13).

U kon echter geen enkel attest voorleggen dat deze beweringen ondersteunt.

U stelde voorts dat u niet naar Tsjetsjenië kon terugkeren omdat u daar eveneens problemen kende. U verliet Tsjetsjenië eind 2004 omdat u, net als de rest van uw familie, problemen kreeg omwille van uw schoonbroer, N-M. (...) A. (...), die eerder dat jaar spoorloos verdwenen was. Zo werd u omwille van hem in december 2004 samen met uw jongste broer gearresteerd. Zelf werd u gedurende 2 weken vastgehouden, waarna u door tussenkomst van uw oom vrijgelaten werd.

Noch aangaande het bestaan, de identiteit en de verdwijning van uw schoonbroer, noch aangaande uw eigen arrestatie, vasthouding en vrijlating kon u het Commissariaat-generaal echter enig document aanreiken.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Aangaande uw reisroute ten slotte stelde u dat u vanuit Kiev (Oekraïne) met een minibus naar België reisde.

Onderweg zou u nergens persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 9) en uw binnenlands Russisch paspoort fungeerde als enige reisdocument (CGVS, p. 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot haar internationaal Russisch paspoort.

Zo verklaarde ze tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat zowel haar binnenlands Russisch paspoort als haar reispaspoort afgenomen werd door de persoon die de reis begeleidde (Verklaring DVZ vrouw, nr. 21). Tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal zei ze echter dat ze geen internationaal paspoort had en er ook nooit een gehad had (CGVS vrouw, p. 6). Toen ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, voerde ze aan dat ze bij het vorige interview misschien verkeerd begrepen werd of er slecht getolkt werd (CGVS vrouw, p. 12). Dit is echter geen afdoende argument aangezien haar bij het begin van het gehoor door het Commissariaat-generaal gevraagd werd hoe het interview bij de DVZ verlopen was en ze aangaf dat dit interview probleemloos was (CGVS vrouw, p. 2).

Bijgevolg blijft de tegenstrijdigheid overeind. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en die van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte, rijbewijs, diploma en het rijbewijs en diploma van uw vrouw) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en die van uw vrouw en kinderen alsook uw huwelijksakte, rijbewijs en het rijbewijs van uw vrouw bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw diploma bevat louter informatie aangaande uw opleiding, maar niet met betrekking tot de problemen die u in de Russische Federatie gekend zou hebben. Hetzelfde geldt ten slotte ook voor het diploma van uw vrouw.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, O.T. (...) (O.V. 6.770.247), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van de asielaanvragen van uw moeder T.S. (...) (O.V. 5.695.061), broer T.R. (...) (O.V. 5.703.470) en zus T.E. (...) (O.V. 5.695.056) werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u ter staving van uw asielaanvraag hoofdzakelijk (eigen) problemen aanhaalde die u in de regio Tyumen gekend zou hebben sinds u zich daar in 2005 permanent vestigde."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 juni 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker voert daarenboven ook een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker stelt dat het vaststaat dat hij een reëel risico loopt om opnieuw het slachtoffer te worden in zijn land van herkomst van discriminatie omwille van zijn kaukasische origine.

Verzoeker merkt op dat er geen tegenstrijdigheden voorkomen tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, maar dat het eerder om misverstanden gaat.

Verzoeker stelt dat hij zich niet kan vinden in de motivering van de bestreden beslissing en licht dit toe aan de hand van een aantal opmerkingen;

Verzoeker stelt dat hij inderdaad een ziekenwagen heeft opgemerkt die mogelijks door de burens werd opgeroepen, maar dat hij niet door de ziekenwagen naar het ziekenhuis werd gebracht.

Aangaande het incident in november 2010 waarbij verzoeker werd lastig gevallen omwille van zijn etnische origine toen hij samen met zijn kinderen zijn vrouw stond op te wachten die net een winkel binnengegaan was, stelt hij dat hij eerst mondeling werd bedreigd. De skinheads probeerden volgens verzoeker hierdoor een gevecht uit te lokken, hetgeen zijn vrouw zal opgemerkt hebben toen zij de winkel verliet. Verzoeker benadrukt dat het eerder een klein conflict was.

Wat de politiewagen betreft, verduidelijkt verzoeker dat na het incident inderdaad een politiewagen voorbij reed, die halt hield om te vragen of alles in orde was. Deze wagen reed nadien gewoon verder, aldus verzoeker.

Wat de zogenaamde tegenstrijdigheid betreft met betrekking tot verzoekers problemen omwille van zijn etnische origine, laat verzoeker gelden dat hij slechts twee incidenten heeft vermeld, terwijl zijn vrouw vertelde dat hij, omwille van zijn kaukasische origine sinds 2005 herhaaldelijk door de politie werd lastiggevallen, gecontroleerd en ondervraagd.

Als reden waarom hij hiervan geen melding gemaakt had, verduidelijkt hij dat hij niet wist dat het Commissariaat-generaal ook deze feiten bedoelde. De controle en ondervragingen door de politie gebeurden volgens verzoeker zo vaak dat er gesproken kan worden van routine en hij meende dat hij enkel de belangrijkste incidenten diende te vermelden.

Verzoeker volhardt dat hij zijn vrouw leerde kennen op het einde van 2005 en dat zij begin 2006 gingen samenwonen.

Verzoeker herhaalt dat de weerhouden tegenstrijdigheden eerder misverstanden betreffen en dat -in tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal heeft besloten- deze niet kunnen aanzien worden als dermate belangrijke tegenstrijdigheden die elke geloofwaardigheid aan zijn asielrelaas ontnemen. Verzoeker benadrukt dat zijn problemen als gevolg van discriminatie wel degelijk ernstig zijn.

Aangaande het intern paspoort, zijn vluchtroute en de gebruikte reisdocumenten volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Hij herhaalt dat zijn binnenlands paspoort, dat van zijn vrouw en de geboorteaktes van zijn kinderen werden afgenomen door de persoon die hen naar hier bracht.

Dat zij wel een kopie van de geboorteaktes van hun kinderen kregen en niet van de paspoorten, legt verzoeker uit door het feit dat ze aan voormelde persoon een bewijs vroegen dat het wel degelijk om hun kinderen ging. Aangaande de reisroute en de gebruikte documenten verklaart verzoeker dat hij en zijn echtgenote de smokkelaar betaalden om alles te regelen en ze zich aldus om niets meer moesten bekommeren. Wat de tegenstrijdige verklaringen van zijn echtgenote betreft met betrekking tot haar internationaal Russisch paspoort, voert verzoeker aan dat zijn vrouw tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verward was en stelt formeel dat zij nooit in het bezit zijn geweest van dergelijk document.

Verzoeker meent dat zijn asielrelaas wel degelijk aan artikel 48/4 §2, b. van de vreemdelingenwet beantwoordt.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel miskend doordat deze in redelijkheid niet heeft kunnen besluiten tot de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Daarenboven vraagt verzoeker de zaak desgevallend terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing terecht stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst weerhoudt de beslissing een groot aantal belangrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn vrouw.

Wat betreft de inconsistentie aangaande de komst van de ziekenwagen verweert verzoeker zich door te stellen dat hij inderdaad een ziekenwagen heeft opgemerkt maar dat hij door deze niet naar het ziekenhuis werd gebracht.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een andere versie van de feiten weergeeft dan deze weergegeven tijdens zijn verhoor op 11 mei 2011 op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag, p.13);

Vraag: *"Bent u na die aanval naar de dokter geweest?"*

Antwoord: *"Nee, ze hadden voorgesteld om een ambulance op te roepen, maar ik heb dat geweigerd."*

Vraag: *"Waarom weigerde u dat?"*

Antwoord: *"Ik was beledigd en bang. Ik voelde mij vernederd. Ik wilde thuisblijven."*

De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal dat in het verzoekschrift een andere versie van de feiten wordt gegeven om de vastgestelde ongerijmdheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, alsnog verenigbaar te laten schijnen. De Raad neemt bijgevolg verzoekers verweer niet aan.

Wat betreft verzoekers uitleg voor de inconsistentie aangaande het incident in november 2010 waarbij verzoeker werd lastig gevallen omwille van zijn etnische origine toen hij samen met zijn kinderen stond te wachten op zijn vrouw, die net een winkel binnengegaan was, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot verzoekers problemen omwille van zijn etnische origine en het aantal incidenten, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij meende dat hij enkel de belangrijkste incidenten diende te vermelden.

De Raad volgt verzoeker niet. De Raad is van mening dat van verzoeker verwacht mag worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker diende dus een volledig overzicht te geven van het aantal incidenten om zijn vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 7 juli 2011 dienaangaande terecht op dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd geacht enkel de belangrijkste incidenten te vermelden. Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal (zie p.11-13) blijkt ten andere inderdaad duidelijk dat aan verzoeker meermaals werd gevraagd naar de incidenten waarbij hij betrokken was;

Vraag: *"Werd u buiten deze twee incidenten zelf nog lastiggevallен?"*

Antwoord: *"Nee. Omdat ik een normaal en rustig leven leed. Ik probeerde mijn vrije tijd thuis door te brengen en geen moeilijkheden te gaan opzoeken."*

Uit wat voorafgaat volgt dat de bewering vervat in het verzoekschrift dat verzoeker in de mening was dat hij enkel de belangrijkste incidenten diende te vermelden, geen hout snijdt.

Ook waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 4) volhardt dat *"Wat tenslotte de ongerijmdheid aangaande zijn relatie met zijn vrouw betreft, volhardt verzoeker dat hij zijn vrouw leerde kennen eind*

2005 en dat zij begin 2006 gingen samenwonen”, stelt de Raad vast dat verzoeker enkel zijn eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen herhaalt. Het louter herhalen van de asielmotieven is, zoals hierboven reeds werd aangehaald, geenszins van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

In acht genomen wat voorafgaat kunnen de tegenstrijdigheden bezwaarlijk worden afgedaan als “misverstanden”, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift (zie p. 4).

Aldus blijkt dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen. De tegenstrijdigheden betreffen kernaspecten van het relaas die de geloofwaardigheid ervan neerhalen.

Waar verzoeker aangaande zijn intern paspoort, zijn vluchtroute en de gebruikte reisdocumenten volhardt in zijn verklaringen, merkt de Raad weerom op dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen niet volstaat om de argumenten van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad schaaft zich bijgevolg integraal achter de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn intern paspoort, vluchtroute en reisdocumenten:

“Daarnaast slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort samen met dat van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen afgenomen werd door de persoon die u naar hier bracht, aangezien dat een noodzakelijke voorwaarde voor de reis was (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u geen idee had wat hij met die paspoorten kon doen (CGVS, p. 8). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, uw huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. In dit verband moet tevens opgemerkt worden dat de persoon die u naar hier bracht jullie merkwaardig genoeg wel een kopie bezorgde van de geboorteaktes van jullie kinderen, zoals blijkt uit de verklaringen van uw vrouw (CGVS vrouw p. 6), maar niet van jullie binnenlands Russisch paspoort, tenzij jullie ook deze kopieën zouden achterhouden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.”

[...]

“Aangaande uw reisroute ten slotte stelde u dat u vanuit Kiev (Oekraïne) met een minibus naar België reisde. Onderweg zou u nergens persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 9) en uw binnenlands Russisch paspoort fungeerde als enige reisdocument (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot haar internationaal Russisch paspoort. Zo verklaarde ze tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat zowel haar binnenlands Russisch paspoort als haar reispaspoort afgenomen werd door de persoon die de reis begeleidde (Verklaring DVZ vrouw, nr. 21). Tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal zei ze echter dat ze geen internationaal paspoort had en er ook nooit een gehad had (CGVS vrouw, p. 6). Toen ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, voerde ze aan dat ze bij het vorige interview misschien verkeerd begrepen werd of er slecht getolkt werd (CGVS vrouw, p. 12). Dit is echter geen afdoende argument aangezien haar bij het begin van het gehoor door het Commissariaat-generaal gevraagd werd hoe het interview bij de DVZ verlopen was en ze aangaf dat dit interview probleemloos was (CGVS vrouw, p. 2). Bijgevolg blijft de tegenstrijdigheid overeind. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.”

De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij waar deze in zijn nota van 7 juli 2011 aangeeft dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers echtgenote met betrekking tot haar internationaal paspoort, niet kunnen worden verklaard door de bewering dat zij tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verward is geweest. Deze bewering vindt geen steun uit het administratief dossier waardoor de tegenstrijdigheden staande blijven.

Gelet op wat voorafgaat wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor zijn vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 11 mei 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in het bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van een manifeste appreciatiefout, geeft de Raad aan dat hieruit blijkt dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal. Verzoeker toont echter geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat de asielaanvraag van verzoekers ongegrond is. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Verzoeker kan bijgevolg geenszins worden bijgetreden waar hij een manifeste appreciatiefout aanvoert.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE